

GABRIELE D'ANNUNZIO.

A HIRADÁS.

*FigyeljeteK, ti földi nemzetek, a torkomon kipattan
a lángoló lehellet, lángoló csodákat önt az ajkam
s a boldog híradás belétek árad !*

*FigyeljeteK, földművesek, barázdán ballagó parasztok,
s te pásztor, aki balga barmodat a béklyón megakasztod,
s kifejlesztéd kemény igádat,
mint antik lantokon pattogva és keményen megfeszül a húr,
ti szorgos asszonyok, ki vártok otthon, szültök hervadatlanul,
s buzgalmatok sohase bágyad,*

*óh, élet és halál ! zsibongó gyermekek, türelmes aggok,
ti boldogok, ti fényben sarjadók, s ti, akik elapadtok,
s beárnyékol a bánat,*

*hallgassatok meg engem, torkomon kitódul a dicsőség,
a szárnyas éneken röpködve zeng a hír, a déli bőség,
csodája, mely beteljesülten égett az egekben,
a lángoló időn ! Belétek öntöm én a bő csodákat,
kihirdetem a sugarat, a vigalom s a bánat
pillátokon együtt rezegjen !*

*És mint az első hajnalon a zengés, úgy dörömböl,
a végtelen kiáltás legbelül dübörög föl,
s a csöndet én csodákkal telezengem.*

*Hát díszítsétek a súlyos béklyót bíbor szalagok,
a tűzpiros tetőre sárga sarjat rakjatok,
borítsatok rá gyöngye levelet ;
a ropogó gerendán kössetek virágos koronát,
díszítsétek a karcsú korsót és a bika homlokát,
s a köjelen füzérek lengjenek.*

*Fölserken a világ derűje, a sötét kihál.
Az én dalom isteni ünnepet rivall,
s az isteni vér hullámaival
betölti béna eretek.*

*FigyeljeteK, ti vízi nemzetek, a torkomon kipattan
a lángoló lehellet, lángoló csodákat önt az ajkam,
s a boldog híradás belétek árad,*

kik a vitorla kék árnyékán meztelen heverték,
 s az árboc rúdja megremeg, túleleve lepergett,
 és oldalán jó szagú gyanta szárad,
 a tengeren remeg szegény jenyő kesergőn,
 mint minden rostja rángatózott a viharos erdőn,
 s letörték róla a fiatal ágak, —
 hallgassatok meg engem! felrepül a várva-várt szó,
 az istenséget zengem én, mely bennetek sugárzó,
 isteni vizeket és isteni csodákat.

A tenger kertjein kivessétek a hálót,
 rózsák ragadnak ott, falánkok, egyre mállók,
 s a tenger füve kusza ;
 korállók erdejében szedjetelek eleven gallyakat,
 csontos lovak lebegnek ott, megdermedt kardhalak,
 s gomolyog a meduza,
 gomolyog, öltözik, akár a bárányszellegek,
 és mint a pilla, oly puha virágot szedjetelek,
 legyen az árboc vízi koszorúja,
 legyen virág az árbocon s a csattogó vitorlán,
 legyen helyén a tengerész, legyen helyén a kormány,
 ügyeljének a tengerészek,
 kik ismerik a fellegeket és tudják, merre kell a horgony,
 a horgony, amely tudja, hogy a mélybe hogy forogjon ;
 s tekintetük a távolokba réved :
 ott villan egy kicsiny sziget, vagy füstölög a távoli vihar!
 Az én dalom isteni ünnepet rivall.
 Fölserken a világ derűje, a sötét kihál
 s a boldog kor megéled.

Echidna, kígyó-lábú lány, tagadtak a bolondok,
 s a nyári csöndön lázadásuk hasztalan zszibongott.
 A nap ledőlt az egek alján
 és füstölögve jult a vízbe ; Paxos mint a máglya
 úgy lobogott. Ó, Acheloos, folyók királya,
 Deianeirát tőled elragadván
 kiszakította Herkules a szarvad,
 de lélekzel a deltákon, s a vágyaid kavarnak,
 örök bizonyság, isteni maradvány,
 te völgyek öntözője, vizek atyja, zsarnok és kegyetlen,
 te hirdeted a folyamokban és a tengerekben,
 hogy nem halt meg a nagy Pán !
 Kidőlt a dél, az égi csúcson állt a nap, tebenned tündököl föl

az ember dicsősége mint örök tükörből,
 kiváló művek mestere !
 kutak barátja, tiszta homlok, ragyogó szemöldök,
 a lángod minden életet betöltött,
 a rétek csöndje hozzád csengene
 s fiatal füveit áldozza néked, ragyogó nap,
 s a tisztelendő-kezű aratókat:
 legyen tiéd szegények szent keze,
 legyen tied a görbe sarló és a drága váza,
 mint égő homlok, gyöngyöző vizet bocsát a máza
 s az ősök gyúrták gyönyörű alakját ;
 legyen tied a rozsda-lángú taliga,
 mely nézeget a búza hullámaiba
 és arra vár, hogy telerakják ;
 az engedelmes asszonyok haját a rét neked kibontja,
 legyen tiéd a gőzölő barom, a csattogó patájú csorda,
 a pásztorok tüzét te égeted, ragyogjon rád a régi pompa,
 ragyogjon antik áldozat rád !

Az égi csúcson állt a nap, ó nemzetek !
 a tenger csöndje néki reszketett
 és megkínálta sóval és örömmel,
 és rálehelte illatát, a boldog hullám néki billegett,
 kitárta minden gyönyörét, a parti szirteket
 és csöngetett a vas-körömmel,
 kínálta zátonyokkal, nyugtalan halakkal, rengeteg szigettel,
 mutatta szőke szirtesét, mely mint a párdúc, úgy pihent el
 s talpán a víz dörög fel,
 kínálta öbleit s a tompa-fényű zuhogó folyókat,
 a barlangok sötétjét, melybe csak a szél botolhat,
 és küszöbén a gyöngy sugara zöldel.

A csönd, a fény, a vágy, s erő betölti a világot.
 A bőség vágya dobbanó szívembe vágott,
 a földkerekség vágyakkal betellett.
 Türelmetlen vagyok! kihűlt az én szívem türelme,
 halandó húsom már a csillagok között tüzelne,
 szívembe már a csillag vére pergett.
 A napsugárral egy vagyok, a húson lebeg fel,
 mezők ragyognak bennem, egy vagyok a végtelen egekkel,
 s a tengerek eremben énekelnek.
 A csillagok s a tengerek között a hirdetés kicsattan
 és röpködött a győzelem a forró sugarakban :

«Nem pusztult el a nagy Pán !»

Az erdők és a vadállatok, a sárga búzatáblák,
a vérem és hajam, a sziklák, tüzek és vizek kiáltják:

«Nem pusztult el a nagy Pán !»

Mint egy levélke, reszketett a millió teremtmény
és mint egy szikra, úgy szökött ki rajtuk a remek fény
a csattogó tüzekkel és egekkel egyre zengvén:

«Nem pusztult el a nagy Pán !»

S a boldog borzalom a földön végigremegett,
de nem figyeltek rá a meggyalázott emberek,
örökös szegyenükben kuporogtak.

A mindenség fölharsogott, csak az ember viselt keresztet,
mely homlokára árnyékot eresztett,
és hallgatott, akár a holtak.

Én hallottam a zendülést s a mindenséggel együtt megremegettem,
s az Isten így szólt: «Fiam, aki értesz engem,
örök kutak bennem csobognak,
danold az én örök hírem». Akkor meghaltam s újra megszülettem,
ó élet, ó halál, örök dicsőség! mondtam a nevedben:
«Uram, téged danollak !»

S mondtam: «Danolgotom tömérdek tagjaid s ezer neved,
téged danollak, mert a napsugár s a rengeteg,
a csorda és a kaptár,
a tenger és a hold, a hegyek és az almafák
a tagjaid Uram! kiöntötted a munka garmadát
s törvényeket faragtlál !

Az embert zengem én, aki hajózik és csatázik tengerekkel,
a kőből érceket hasít, a tehén tőgyéből tejet fej,
és magvaitól megzizzen a magtár.

A hősokeket s a tengereket zengem én,
a népek háborúját és a bánatot az ökrök nagy szemén,
a béklyót zengem minden koron át,
dicsérem azt, aki süti a kenyeret,
s a korsajába lágy olaj pereg,
dicsérem én a csiholó kovát,
mert, Istenem, az ember szíve számkivetve tengett
és elfeledte mind e dolgaid, és gyönyörű kegyelmed,
hogy a mezei lilium örökös vigalom !» S az Úr fülemben zengett:
«Fiam, danold el a te koronád !»